

nikov mesta. Najmä v zimných mesiacoch táto „ťažcesta“ nie je upravovaná, mechanizmy sa tam nedostanú, sneh a ľad ohrozujú chodcov. Prilahlá budova (obr. 2) je roky neopravovaná. Už pred rokmi na tento havarijný stav upozorňovala Rada seniorov, poradný orgán vtedajšieho primátora.

Keďže v súčasnosti bývam na

sa na nich nesmie šetriť. Spomínaná cesta pri letisku bola stavaná ako záložná štartovacia dráha vojenských prúdových lietadiel v prípade poškodenia vnútroletiskovej. A v tomto prípade sa pri jej výstavbe s finančnými prostriedkami nešetriť. Odmenu pre všetkých je dlhoročná kvalitná komunikácia a koľko sa

Schrátraná budova

Pri chodníku, ktorý je často využívaný ako spojnica.

FOTO: M.K.

ušetrilo na opravách! A po tej ceste premávajú tie isté vozidlá, ako po uliciach Arm. gen. I. Svobodu, Levoškej či Barde-

jovskej. Až v súčasnosti sa kompetentní zamýšľajú nad kvalitou a nie, kto to urobí lacnejšie.

MILAN KRUČAY

Poznáte Andreja Vandráka?

Nie, toto nie je otázka z policajnej rubriky „hľadá sa“.

Andreja Vandráka by ste už nikde nenašli, zomrel totiž v roku 1884. Jeho duch k nám však dodnes prehovára z jeho textov. Bol totiž prešovským filozofom a istý čas aj rektorom prešovského evanjelického kolégia. Snáď aj vďaka tomuto vzdelanému a kultúrnemu človeku si Prešov vyslúžil trúfalé označenie Atény nad Torsou. Vášnivo sa zaoberal napríklad otázkou morálneho charakteru človeka, témou, ktorá je taká aktuálna v každom čase, súčasnosť nevynímajúc. Teda v čase, keď našou spoločnosťou otriasajú fatálne zlyhania politických špičiek či vraždy v domoch a na uliciach.

Umenie byť človekom

Prešovský filozof chápal človeka zaujímavým spôsobom.

Videl ho totiž ako umelecké dielo. Avšak kým výrazom obrazov sú farby či výrazom hudby harmónia, výrazom umenia byť človekom je jeho morálny charakter. Vo svetle mnohých udalostí, ktoré aktuálne hýbu našim spoločenským diskurzom, sa nabáda otázka, čo by si Andrej Vandrák pomyslel o tých, ktorí rezignovali na vznešené poslanie byť človekom, ba dokonca prekazili tieto snahy aj iným. Čo by si pomyslel o rozkrádaní našich spoločných peňazí, o úkladných vraždách stotočných ľudí či fatálnych kopancoch do ľudí, ktorí sa nedokážu brániť?

Slávnostné odovzdávanie cien

Tieto udalosti by ním nepochybne, tak ako každým slušným človekom, hlboko otriasali. Neverím však, že by napriek nim rezignoval na hla-

danie morálneho charakteru človeka, ktorým sa vo svojich filozofických myšlienkach tak úpenlivo zaoberal. Ak by sa po viac ako storočí opäť ocitol v meste, v ktorom vyučoval svojich študentov, možno by v stredu 6. 6. 2018 zavítal do historickej sály Parku kultúry a oddychu, v ktorom sa uskutočňovalo slávnostné odovzdávanie Ceny mesta Prešov, Ceny primátorky, Opálového zrnka a Cestného občianstva. A našiel by prvky toho, čo ho tak hlboko filozoficky zasahovalo. Prvky morálneho charakteru, akými sú napríklad poctivá práca, nezištnosť či pokora. Zočil by príbehy ľudí, ktorí nerezignovali na najťažšie umenie zo všetkých: umenie byť človekom. Myslím, že by bol rád, že si tieto skvosty všimli a ocenili aj iní. Totiž len umenie, ktoré nie je ukryté, môže inšpirovať aj nás ostatných.

Atény nad Torsou

Keby dnes Andrej Vandrák žil, vnímal by, ako sa často prepadáme do zármutku nad tými, ktorí na toto vznešené umenie rezignovali. Zároveň by však videl, že nezabúdame ani na ľudí, ktorí ho pestujú s vášňou a z ktorých by sme si mali brať príklad. Prešov vždy bol, je a snáď aj bude takýchto umelcov života plný. A iste je v ňom tiež mnoho kultúrnych vyspelých ľudí, ktorí na hľadanie morálneho charakteru, tak ako Vandrák, nikdy nerezignujú. Snáď by sme sa preto ani dnes nemuseli osťahovať nazývať Prešov oným trúfalým, no predsa príznačným označením Atény nad Torsou. Pripomína nám, že v našej spoločnosti majú svoje významné miesto nielen neľudské zločiny, ale aj vzdelanie, kultúra a morálny charakter človeka.

Lukáš Švihura

ly Akustika Pavol Koval si otai moderátorku, dramaturgičku a niekdajšiu trénerku mažoretiek Martinu Kakaščíkovú.

Potiaľ všetko v poriadku, aj text bol v poriadku. Ale v titulu som prehliadol, že som ženíchovi ponechal nesprávnu prezývku. Pavla Kovala som nazval „Kovom“.

Mohol by byť Kovom, ako je Husovský Huso, Višňovský Višňo či Mihalčín Lynch (no, to posledné veľmi neseď). Všetko by stále bolo v poriadku, nebyť toho, že práve v kapele Akustika jeden naozajstný

staia do študija, ... , viem inak vycúvať, len sa všetkým trom aktérom ospravedlniť. Druhou možnosťou je už len to, že si Pavol Koval osvojí prezývku Kovo. Ale to mu asi Kovo nedovolí. Nuž nič. Prepáčte a želim všetko dobré k spoločnej ceste životom (Martine a Paľovi) i v hudobnej kariére (Kovovi a „Kovovi“).

P. S. Písal som aj o odborovom zväze Kovo, ktorý podporuje štrajk vodičov SAD, ale to už je úplne iný príbeh.

MICHAL FRANK

Poznámka

S učiteľkou na pive

Vždy som fandila učiteľom. Ako decko ma to povolanie fascinovalo. Potom prestalo. Ale zisťujem, že som mala obrovské šťastie na učiteľov, pre ktorých to bolo povolanie. A s tými, s ktorými som sa stretávala len za katedrou, sa teraz stretávam na tých najrozmanitejších miestach. Jednu profesorku, ktorá patrila na výške medzi tie najobľúbenejšie, stretnem len tak, pri prechádzke mestom. Aj so žiarivým úsmevom. Tým, ktorý hádzala aj počas prednášok, ale nám mrzol počas jej skúšok. Ďalšieho pedagóga, ktorého pedagogické pochody som nijako nevedela pochopiť,

až som sa s ním konfrontovala cez mejly a dodnes sa smejem na svojej „odvahe“ zisťovať, čo od nás vlastne chcel, stretnem stále v tej istej budove. Ja foták, on foták. Bariéry nepochopenia dávno zbúrané. Ďalšieho vyučujúceho, s ktorým sme počas strednej brázdlili rovnaké chodby jednej školy, stretávam pravidelne. Spája nás povolanie, ktoré vždy pretne cesty. Všetko sú to milé stretnutia. Ale to najlepšie je vari vtedy, keď stretnem svoju matikárku. A triednu zo základnej. S ňou to vždy skončí pri káve či nealko pive. Nech žijú skvelí pedagógovia.

MÁRIA PIHULIČOVÁ